మొగ్గ

జాబిలీహిల్స్ కొండలమీద, హైదరాబాద్ నగరంలో పదిగదుల విశాలమైన బంగ్లా అది. ఇల్లు చూస్తేనే ఇంట్లో వారి హోదా తెలిసిపోతుంది. అది ప్రఖ్యాత వ్యాపారవేత్త శ్రీగంగిగారిల్లు! ఇంటిచుట్టూ అమర్చిన దీపాలకాంతిలో తాజ్‌మహల్‌లాగా దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతోంది ఆ యిల్లు ఆ రోజున! అత్యాధునికమైన కట్టడం! లేత క్రీం రంగు డిస్‌టెంపర్ గోడల మధ్య. అక్కడక్కడా వేసిన పాచిరంగు గ్రీన్‌కలరు డిజైను ఆ దీపాల వెలుగులో పచ్చిగడ్డి పరచినట్టు మెరిసిపోతూ వున్నాయి. ఎరుపు, నీలం, ఆకుపచ్చ బల్బులువెలుగుతూ, ఆరిపోతూ మిణుక్కు మిణుక్కుమనే నక్షత్రాల్లా అగుపిస్తూ, చేసేవారి కది ఒక చిన్న తారామండలంలా అనిపిస్తోంది. ఇంటిముందు షామియానా, షామియానాలో గజానికొక బల్బు, ట్యూబ్‌లైట్లు అమర్చిపెట్టారు. ఆ వెలుగులో వెన్నెలకూడా వెలవెలపోతోంది. చూస్తూ వుండగానే రంగు రంగుల కార్లు - ముచ్చటగా ముద్దుగొలిపే చిన్న సైజువీ, పొడుగ్గా పడవల్లాగా కనిపించేవి ఎన్నో కార్లూ, రకరకాల స్కూటర్లుమోటారు సైకిళ్లు ఎన్నో..ఎన్నెన్నో! ఆశ్చర్యంతో చూస్తూ వాటిని లెక్క పెట్టాలని చూసినా చాతకాక పక్కనే నుంచుని అలా వాటికేసి కాస్సేపూ చూస్తూ నుంచున్నాడు పెంటయ్య! రోజా చూసే ఇల్లే..! రోజా చూస్తున్న మనషులే.. అయినా ఈరోజు, ఆ ఇల్లూ... ఆ మనుషులూ అంతా కొత్తగానే కనిపిస్తున్నారు పెంటయ్యకి! జారిపోతున్న లాగు (నిక్కర్ని) పైకి లాక్కుంటూ ఒదులుగా వున్నా, వాడికి బుద్ధి తెలిశాక వేసుకున్న కొత్త డ్రెస్ కనుక విసుక్కోకుండా పైకి లాక్కుంటూ, దూరంగా నిలబడి చూస్తున్నాడు వేడుకలని పెంటయ్య. అది ఆ ఇంట్లోని చిన్నారి ఫాల్గుణి ప్రథమ పుట్టినరోజు పండగ!

ధగధగా మెరుస్తున్న వెండి కుర్చీలో, మందారం రంగులో గొడుగులా విచ్చుకుని, జరీపువ్వుల తళతళలతో మెరిసిపోతూ ఎంతో అందంగా వున్న గౌను వేసుకుని, తెల్లటి సాక్సూ, తెల్లటి షూసూ వేసుకుని ఆ షూసు ఆపాప అడుగు వేసినప్పుడల్లా లైటులాంటి కాంతినిస్తూవుంటే, సంగీతంలాంటి శబ్దం వినిపిస్తూవుంటే, కుర్చీ దిగుతూ ఎక్కుతూ ఆడుకుంటోంది ఫాల్గుణి! చేతులకి బంగారు మురుగులూ, మెడలో రకరకాల గొలుసులూ ఫాల్గుణి తెల్లటి శరీరచ్ఛాయకి పసుపురంగు వన్నె రంగరించినట్టు కాంతినిస్తున్నాయి! అవన్నీ చిరాగ్గావున్నాయేమో, మధ్య మధ్య పీకేస్తూంది ఫాల్గుణి. వెంటనే వాళ్లమ్మ శ్రావ్య, అమ్మమ్మ కాంచనా వెళ్లి వాటిని మళ్లీ సరిగా సర్దుతున్నారు.

పెంటయ్య తన బట్టలకేసి చూసుకున్నాడు. పేలికల్లా వెలవెల బోతున్నాయి. జారిపోతున్న లాగుని మళ్లీ పైకి లాక్కున్నాడు. లాగు కపించనంత పొడుగ్గా వున్న షర్టుని చేసి కొంచెం మడతపెట్టి పట్టుకోవడానికి ప్రయత్నించి విఫలుడయ్యాడు. అది కొంటున్నపుడే చెప్పాడు తల్లికి 'ఇవి చాలా పెద్దగున్నయమ్మా, కొంచెం చిన్నసైజు కొనమని' కానీ నర్సమ్మ వింటే కదా! ' ఎదిగే పిల్లోడికి కరెక్టు సైజు కొంటే ఎల్లెమె పొట్టిగయిపోతది. పెద్దసైజు కొంటే కనీసం కొన్నొద్దులు తొడుగుకోవచ్చు! అంటూ ముదురు నీలం రంగు లాగూ అదే రంగు గళ్లచొక్కా కొంది. అదైతే మురికి ఆగుతుందని! ఆ టైములో నర్సమ్మ స్నానం చేయించి ఆ బట్టలు తొడుగుతుంటె పెంటయ్యకి ఎంత సంతోషం వేసిందో! కిటికీ గూట్లో పెట్టిన సగం పగిలిన అద్దంలో వాడి మొహం ఎన్నిసార్లు చూసుకున్నాడో! తలకి బాగా నూనెరాసి నున్నగా దువ్వుకున్న మొహం, గుండ్రంగా ఎంతో బాగా అనిపించింది వాడికి. రోజూ వాడికి వాళ్లమ్మ అలా తలదువ్వాలనీ, నీళ్లు పొయ్యాలనీ, ముద్దు పెట్టుకొవాలనీ అనిపిస్తుంది. కానీ టైమేదీ? రోజూ నర్సమ్మ నాలుగింటికి లేస్తుంది. ఇంటిముందు నీళ్లు జల్లి ముగ్గుపెడుతుంది. ఆ తరువాత చల్లనీళ్లే నాలుగు చెంబులు స్నానం చేస్తుంది. చాయ్ పెడ్తుంది. అప్పుడు 'పెంటీ.. పెంటీ.. లేరా.. లేటయితది మనం బోవా'.. అంటూ పెంటయ్యని నిద్రలేపడం మొదలు పెడుతుంది. లేపగా లేపగా ఒక గంటకి మెల్లగా లేస్తాడు వాడు. నూరిపెట్టి తయారుగా వుంచిన బొగ్గుపొడిని చేతికందిస్తుంది తల్లి. పళ్లుతోముకుని, ముఖాన్ని నీళ్లతో కడుక్కుని, తల్లి అందించిన చాయ్ గ్లాస్ తీసుకుని గాగేలోగానే తల్లి పదిసార్లు చెప్తుంది' బిరాన పో బిడ్డా! అమ్మ కోపమైతది' అంటూ వెంటనే వెళ్లిపోతాడు వాడు పరుగులాంటి నడకతో. అయ్యగారి కారుతుడవడం దగ్గరినుంచి చెట్లకి నీళ్లుపొయ్యడం, బజారుకెళ్లి ఏది తెమ్మంటే అది తేవడం, ఫాల్గుణిని ఎత్తుకుతిప్పడం, అన్ని పన్లూ ఏది చెబితే అది చెయ్యాలి.

పదిగంటలకి అమ్మగారు వంటామెకి చెప్పి టిఫిన్ పెట్టిస్తారు. వంటామె ఆమెకి నచ్చినంత కొసరి కొసరి పెడుతుంది, అసలు పెట్టాలావొద్దా అని ఆలోచిస్తున్నట్టు తన సొమ్మేదో పోతూన్నట్టు! మళ్లీ ఎన్న పన్లు! కనపడడానికి చెప్పడానికీ రాని పన్లు. అయ్యగారి షర్టూ, పాంట్లు ఇంకేమైనా అమ్మగారి బట్టలూ సందుచివర వున్న చాకలి కొట్లో ఇవ్వడానికీ, ఇచ్చినవి తేవడానికీ, ఇంటికెవరైనా వచ్చినా లేదా ఇంట్లో వాళ్లకైనా కాఫీలూ, టీలూ అందించడానికీ, కప్పులు కడగడానికి దుప్పట్లు వెయ్యడానికీ, తియ్యడానికీ ఇలా ఎన్నిసార్లు తిరుగుతాడో ఆ ఇంట్లో. ఇంట్లోనే ఎవరూ లెక్కపెట్టలేరు! మధ్యాహ్నం అందరి భోజనాలూ అయ్యాక వంటావిడ వెంకటలక్షిమ్మ పెంటయ్యకీ, నర్సమ్మకీ కలిపి అన్నం, చారు, మిగిలినవేవో గిన్నెల్లో పెట్టి ఇస్తుంది. తోటలో ఒకమూల విస్తరాకుల్లో పెట్టుకుని, నర్సమ్మా పెంటయ్యా ఇద్దరు తింటారు. తినే లోగానే, అమ్మగారో, అయ్యగారో పిలుస్తూనే వుంటారు. 'జల్దీ జల్దీ తినపో' అని

తొందరచేస్తుంది నర్సమ్మ కాస్త ఆలస్యం అయితే అందరి దగ్గరా తిరిగే దున్నపోతులా గంటసేపు తింటావేంటీ?' అంటూ.

రోజూ తనతల్లి ఫాల్గుణికి వెండి కంచంలో ముద్దలు కలిపి చెట్టుని చూపిస్తూ, పిట్టని చూపిస్తూ గంటసేపు తిప్పీ తిప్పీ తినిపిస్తూ వుంటే వాడికెంతో ముచ్చటగా వుండి అటే చూస్తూ వుంటాడువాడు. అలా చూస్తూవుంటూ తన్మయత్వంతో ఫాల్గుణి స్థానంలో తనని ఊహించుకుంటూ, అమ్మగారు కోప్పడ్తారు కూడా! నీకు కడుపు నిండా టిఫినూ, తిండీ పెట్టినా దాని కంచం వైపు అలా చూస్తావేమిట్రా దిష్టితగిలేట్లు' అంటూ పెద్దమ్మగారు కాంచనమ్మగారి తిట్లు! 'లేకితనం, లేకిబుద్ధి..' అమ్మగోరు శ్రావ్యమ్మగారి మాట. 'వాడంతేనండి' ఎంతపెట్టినా చాలదు వాడికి. ఆబ! 'అంటూ వంటింట్లోంచి వంటమనిషి వెంకటలక్ష్మి వంతపాట! ఆవిడ వంటింట్లో కూర్చుని మెక్కడం ఎన్నోసార్లు చూశాడు పెంటయ్య. కానీ ఎవరికీ చెప్పలేదు ఒక్కతల్లికి తప్ప 'ఏయ్.. ఊకో బిడ్డా. మనకెందుకు? యాడనన్న నోరిప్పితివి మన పానాలు దీస్తరు ఆల్లు! పెద్దోల్ల సంగతి!.. ఏమనబోకు బిడ్డా!.. ఎవ్వరి తెరువుకు బోకు నువ్వు." అంటూ సలహా ఇచ్చేది నర్సమ్మ.

ఆరోజు అమ్మగోరు తన తల్లికి డబ్బిచ్చి 'ఒసేయ్. పెంటికి కొత్త బట్టలు కొనవే' అన్నప్పుడు మురిసిపోయాడు వాడు. తల్లితో మార్కెట్‌కెళ్లి చొక్కాలాగూ కొనుక్కుని ఇంకా మురిసిపోయాడు. ఆ సాయంత్రం బట్టలు వేసుకుంటూ ముస్తాబవుతూంటే తల్లి ఫాల్గుణికి ముస్తాబు చేస్తున్నట్టుగా పొంగిపోయాడు.

దూరం నుంచి ఫాల్గుణి కేకు కట్‌చేయ్యడం. బెలూన్లతోను, బూరాలతోను ఆడుకుంటూన్న ఇతర పిల్లలనీ చూస్తూ, తనకీ ఆడుకోవాలని అనిపించినా, తనకెవ్వరూ ఇవ్వలేదు కాబట్టి మాట్లాడక ఊరుకున్నాడు! కానీ కళ్లారా చూడ్డానికి కూడా నోచుకోలేనట్టు అమ్మగోరు, పెద్దమ్మగోరూ ఊరికే వాణ్ణి పిలిచి అందరికీ కేక్ ముక్కలు, టిఫిన్లు అందించమనడం, మంచినీళ్లూ కాఫీలూ అందించమనడం, ఖాళీ కప్పులు తెచ్చి కడగమనడం, ఆ సమయంలో పెంటికి అవన్నీ చెయ్యాలని అనిపించకపోవడంతో అయిష్టంగానే అన్ని పన్లూ చేస్తున్నాడు. వాడి కొత్త బట్టలు నలిగిపోయాయనీ, కాఫీ ఒలికి వాడి చొక్కా మీదపడితే, వాడిచొక్కా పాడయిందని వాడు బాధపడుతూవుంటే కాఫీ ఒలకబోసినందుకు అమ్మగోరు తిట్టడం - వాడికి ఏడుపొచ్చింది. అందరూ కేకుముక్కల్నీ మరీ మరీ తింటూ వుంటే, వాడికి నోట్లో నీళ్లూరాయి. అన్నీ దిగమింగుకుని, ఏదో లోకంలో వున్నట్టు, వింతగా చూస్తూ పన్లు చేసుకుపోతున్నాడు పెంటి.

ఉన్నట్టుండి పరుగెత్తుకొచ్చి పెంటి కాళ్లను చుట్టేసి, ఎత్తుకోమని చేతులందించింది ఫాల్గుణి! ఆ కదలికకు తూలిపడ్డాడు పెంటి. వాడి చేతుల్లోని కేకు ముక్కలూ స్వీట్లూ వున్న ప్లేట్లు కిందపడి బద్దలయ్యాయి. ఆ చప్పుడుకి ఝుడుసుకుందేమో ఫాల్గుణి ఏడుపు లంకించుకుంది. అదిచూసి అందరూ అటు పరుగెత్తుకొచ్చారు. శ్రావ్యకి పిచ్చికోపం వచ్చింది,. 'వెధవ!ప్లేట్లన్నీ అలా పగలకొట్టేస్తావా?' అంటూ వాణ్ని లోపలి గదిలోకి తీసికెళ్లి ఆ చెంపా ఈ చెంపా వాయించింది. కాంచనగారు వాడి నిర్లక్ష్యాన్ని గురించి, అసమర్థతను గురించీ పాఠాలు వల్లించేసింది.

పెంటి కళ్లనుంచి చెంపలమీదుగా జారిన కన్నీళ్లు వాడి షర్టుని తడిపేశాయి! అవమానం వాణ్ణి అక్కడ నిలవనియ్యడంలేదు. ఆ దృశ్యాన్ని చూస్తూ అవాక్కయిపోయింది నర్సమ్మ. పెంటిని ఎత్తుకుని గెండెలకి హత్తుకుని ఓదార్చాలనిపించింది. కానీ, బోలెడు పన్లు. అందరూ ఏదో ఒకటి చెప్తూ పిలుస్తున్నారు.

"నర్సమ్మా.. మంచినీళ్లుకావాలి".

"నర్సమ్మా. టీ కప్పులు పట్టుకెళ్ళు"

"నర్సమ్మా ఈ కుర్చీ అక్కడ వెయ్యి."

నర్సమ్మకి ఊపిరాడడంలేదు.

ఏడుస్తున్న పెంటి మీదే తన ధ్యాస! కానీ, ఆ పన్లు ఒదిలేసి వాణ్ణి దగ్గరకు చేరదీసుకునే స్వేచ్ఛ తనకి లేదు! తను అక్కడున్న వాళ్లందరికీ బానిస! ఆమె గుండె, పెంటి దుఃఖాన్ని చూసి బద్దలయిపోతోంది. అక్కడున్న వాళ్లందరూ కేకు ముక్కలూ, స్వీట్లూ తింటూ వుంటే, తన కొడుకు అవేవీ తినకపోగా, దెబ్బలు తిన్నాడు. ఆమె కళ్లు నీటికుండలయ్యాయి! పమిటకొంగుతో కళ్లు తుడుచుకుంది.

* * *

ఎక్కడివాళ్లక్కడికి వెళ్లేసరికి రాత్రి పదిగంటలు దాటింది. ఏడ్చి ఏడ్చి పెంటి ఆమూల కూర్చునే నిద్రపోయాడు. పెద్ద కేకుని ముక్కలు కోస్తూన్నట్టు కల గంటూ, చిన్నగా నవ్వుకుంటున్నాడు. శ్రావ్య ఇచ్చిన కేకు ముక్కలూ స్వీట్లూ తీసుకుని, పెంటిని నిద్రలేపి ఇంటికి బయలుదేరింది నర్సమ్మ.

పెంటిని ఇళ్లో కూర్చోబెట్టుకుని 'ఇగో ఈ కేకు ముక్కతిను బిడ్డా' అని నోట్లో పెట్టింది. తుపుక్కున ఉమ్మేశాడు పెంటి! కొన్ని గంటల క్రితం ఆ కేకు ముక్కల్ని ఎంతో కోరుకుని దానికోసం విలవిలలాడిపోయిన వాడికి ఇప్పుడది నోట్లోకి పోవడంలేదు. వాచిపోయిన బుగ్గలని తల్లి మెల్లగా నిమురుతూ వుంటే అది కేకుముక్కలకన్నా తియ్యగా అనిపించింది.

'అమ్మా! నేనొకటడుగుత.. ఒద్దనవుగద!'' అన్నాడు. కళ్లలోని నీటి తెరలను పమిట చెంగుతో తుడుచుకుంటూ "అడుగు బిడ్డా.. ఏంగావాలె నీకు?'ముద్దులవర్షం కురిపించింది. వాడి నుదుటిమీద, గట్టిగా గుండెకి వాణ్ణి హత్తుకుంటూ. ఆపరిష్వంగంలోని హాయిలో తేలిపోతూ "అమ్మీ! రేపటి సంది నేను బడికి పోతనే పనికి బోను! సదువుకుంట!.. కాదనకే!'' అన్నాడు జాలిగా చూస్తూ

నర్సమ్మలోని మాతృత్వం కొవ్వొత్తిలా కరిగిపోయింది. కన్నీరు కాలువలై పొంగింది. సెంద్రయ్య మామ మాటలు గుర్తుకొచ్చాయి. 'నర్సీ.. నాగ్గిట్ట కొడుకు బుడితే ఆణ్ణీ నా లెక్క లారీ డ్రైవర్ని సెయ్యనే. నీ.. యవ్వ!.. ఇస్కూలుకి బంపించి, దొరల్లెక్క సదివిపిస్త' అని! కళ్లల్లో నీళ్లు తిరగగియి, యాక్సిడెంటులో చనిపోయిన చంద్రయ్య గుర్తుకొచ్చి! నర్సమ్మ వాణ్ణి అట్టాగే బిడ్డా! రేపు పొద్దుగల్ల మూల మలుపుకాడున్న గా బడికిబోయి పెద్ద పంతుల్ని గలిసి నిన్ను ఇస్కూల్ల ఏస్తా! నువ్వు బుగులు బడకు'' అంది, బలవంతంగా కేకు ముక్కల్ని తినిపిస్తూ!

ఆ మాటలూ, ఆ కంఠస్వరం వాడికి కోటి వీణలు మోగినట్టనిపించింది. ఆమె పొత్తిళ్లలోని వెచ్చదనం మెత్తదనం వంద పరుపులకు సరితూగదనిపించింది. ఆ వడిలో హాయిగా ఆదమరచి నిద్రపోయాడు పెంటి! మర్నాడు వెళ్లబోయే స్కూలూ జీవితం గురించి కమ్మగా ఊహించుకుంటూ కలలు కంటున్నాడు, తల్లి ఒళ్లో మొగ్గలా ముడుచుకుపోయి పడుకుంటూ! 'రేపు ఈ మొగ్గ వికసించి పువ్వవుతుంది. ఆ ఆనందంలో తనకి స్వేచ్ఛ లభిస్తుంది.' నర్సమ్మ కూడా ఊహల్లో తేలిపోతూ, వాణ్ణి పక్కమీద పడుకోబెట్టి, గుండెలకి హత్తుకుంటూ నిద్రలో మైమరచిపోయింది!

* * *